Ходить літо берегами
в шумі яворів,
і замовкнув над полями
журавлиний спів.

В хвиль блакитнім прудководді
сонце порина...
і в барвистім хороводі
одцвіла весна.

Тане хмарка кучерява
в небі голубім.
Мліє день, і мліють трави
в лузі запашнім.

Але труд забув про втому,
про квіток печаль,
і у полі золотому
дзвонить гостра сталь.

Суне силою своєю,
як грози потік,
і прощаються з землею
колоски навік...

Та ніхто із них не знає,
що в хвилини злі
з їх печалі виростає
радість на землі.

1951